

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

H

N

Ø

R

R

E

I

NR. 1 - 1971 - 63. ÅRGANG

S

BED OG ARBEJD

S

U

M

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

NYTÅR

Af biskop K. C. Holm, Odense

*Jeg løfter mit blik mod det høje
og spejder mod bjergenes top,
men lågerne blænder mit øje,
så ofte jeg stirrer derop,
jeg sukker, når dagen er omme:
hvorfra skal min frelse vel komme,
og hvor skal jeg hente min hjælp?*

*Hos Herren er hjælpen til rede,
som himlen og jorden har skabt,
var han ej almægtig bændede,
var jeg i min afmagt fortabt,
men han, som ej blunder og sover,
forbarmer sig nådig og lover
at støtte min vakkende fod.*

*På Herren, min Gud, vil jeg bygge.
som råder for himmel og jord,
som legemet følges af skygge,
så følger mig Gud i sit ord,
og da skal ej dagen mig true,
og ej skal for natten jeg grue,
når Israels Gud er mig nær.*

*Så pris da Gud Herren med glæde,
lovsyng ham med jubel min sjæl!
På fjendernes magt vil han træde,
og knuse den under sin hæl,
men selv han i trængster og farer
din udgang og indgang bevarer
fra nu til den yderste tid.*

K. C. HOLM

Skrevet som bidrag til Kristeligt Dagblads salme-konkurrence efter Davids 121. salme.

Mange højskoler udsender i stedet for månedlige elevblade et årsskrift, der indeholder meget fra og om de pågældende skolars liv og virke.

Mange af disse bliver hvert år tilsendt os. Jeg glæder mig altid til læsningen af dem.

Stort set kan man dele deres „spidsartikler“ op i to grupper eller skoleformer.

1. Skolen, der har meget frie former, hvor man forsøger at leve op til nutidens frihedsideal ved at give eleverne fuldstændig frie hænder ved valg af: timeplan, mødepligt såvel i klassen som i spisesal, sengetid, ståoptid osv.

2. Skoler, der vedkender sig den gamle højskoleform med faste retningslinier, der er tilsendt forud for skoleopholdet – eller vedtages på demokratisk vis af elevrådet. Skoler med respekt for den ånd og tone, der hører skolens fortid til.

Problemer er der i begge skoleformer. Hvilke der er størst, skal jeg ikke udtale mig om. Hvilke der er de besværligste heller ikke.

Jeg vedkender mig at høre til sidstnævnte gruppe, idet jeg mener, at en skole må stå for en idé. Denne blev udformet ved skolens grundlæggelse. Er den videreført til dags dato gennem skiftende bestyrelser, må vi, der idag arbejder i den pågældende skole – som lærere eller elever – være tro mod denne.

Vi – lærere og elever – kan bevæge os meget frit uden at „ødelægge“ skolens idé. Vi kan modernisere bygninger og retningslinier – udbygge dem – gøre dem tidssvarende osv. Vi kan gøre undervisningen tidsvarende ved at tilbyde de kundskaber, samfundet kræver, f. eks. 8.-9.-10. skoleår med prøver for 9. og 10. kl. Der kan oprettes realklasser, forberedelse til sygeplejerskoler, børnehaver, diakonuddannelse, HF osv.

Alt dette kan gøres – og derved give skolerne en chance for at være skole til gavn

for eleverne, men sætter vi skolens formålsparagraf ud af spil, har skolen mistet sin baggrund.

At drive skole uden formål, må være galmandsværk i en tid, hvor der netop trænges til en tilkendegivelse af, *at her står vi, og vi kan ikke andet, netop fordi vi står her.*

Tbs. M.

I følgende nr. af bladet vil jeg bringe uddrag af årsskrifterne.

Absolut frihed - menneskelig frihed

Friheden har altid i vor historie haft skiftende muligheder, og på mange områder kan vi godt kalde også vort århundrede til en vis grad for en tvangsperiode. Alligevel må man dog indrømme, at aldrig er ungdommen opdraget så frit som netop nu, aldrig har så mange fået en så høj uddannelse, aldrig har de unge set så meget af den øvrige verden, aldrig har de været økonomisk mere velstillet, aldrig har de kunnet udfolde sig kunstnerisk, adfærdsmæssigt o.s.v. som netop nu.

Når begrebet frihed alligevel må høre hjemme i dagens debat, er årsagen, at friheden fremover, så vidt man kan se, er truet som aldrig før. Med stigende centralisering og bureaukratisering på mange områder lukkes den enkelte ude fra at være med i beslutningsmekanismen, i by- og funktionær-samfundet med EDB-styring får man mindre mulighed for indflydelse og kontrol, massemedierne overtager al underholdning o. s. v.

Stillet overfor fremtidsudsigter som her skitseret, kan det ikke være helt unaturligt, at et frihedsrøre med mellemrum rejser sig.

Friheden og dens betydning for det personlige valg og ansvar er nok værd at slå for. Menneskelig frihed har imidlertid sin

begrænsning, en nødvendighed, den må afbalanceres imod.

Den nødvendighed, vi er underkastet, ligger bl. a. i et hensyn til vore medmennesker. Det er vel ikke så underligt, at mange unge idag forstår dette hensyn i mindre grad end tidligere. Samfundet er et andet. Det gamle familiemønster, hvori man hørte til, og hvor man var mange i familien, kaldte naturligt på evnen til at være noget for andre. Konkurrencementaliteten er egoistisk, eksamensjageriet og stræbet efter at få del i samfundsgoderne er det.

Også de strømninger udefra, bl. a. den østerlandske livsfilosofi, der finder ind i bestemte kredse, peger på det selvopagne og selvkredsende. Det er så let at sætte sig udenfor verden og at hengive sig til meditation i egoistisk selvoptagethed, når der er et samfund, der holder én i live. I Indien ser man konsekvenserne i hele sin gru – syge på gaden med bedende fremstrakte hænder, hvor ingen af deres egne har andet tilovers end kolde, foragtende blikke: det er jo deres egen skyld. Manden, der flytter ud i en bjerghule for i selvtænkning at frelse sit eget Ego, men lader børn og familie gå under i armod – er et tilsvarende resultat af indisk filosofi. Billeder, der illustrerer umenneskeligheden bedre end lange forklaringer. Man ser dem blot ikke herhjemme.

Hensynet til næsten må være en af frihedens forudsætninger. Vi må samtidig erkende, at mennesket er både godt og ondt. Samfundet – både det store og det lille – må derfor have visse regler, som får indflydelse på valgets resultat, og som man må kende for at træffe en beslutning.

Adam Schaff har ret, når han i sin bog konkluderer, at „alt dette (love og regler) ikke begrænser min frihed. Tværtimod er jeg først fri på dette grundlag, fordi der ellers ville herske et kaos, hvori friheden – som frihed til at vælge et værdisystem og handle i overensstemmelse hermed – ville miste sin mening“.

Manglende ydre orden vil i stedet kunne blive årsag til, at overgreb og indblanding fra andre, at gruppepres, ens egen frygt for friheden o. s. v. kan virke begrænsende på den frihed, som kunne være virkelig frihed, dersom en ydre orden havde ydet sin indflydelse og dannet et værn for den indre frihed.

Når frihedsrøret med mellemrum blusser så voldsomt op, er årsagen bl. a., at ikke mindst de unge med deres bedre uddannelse og større idérigdom ikke får opfyldt deres forventninger om selvstændighed og frihed i det eksisterende samfund.

I erkendelse af, at der ikke findes en ideel frihed, som man en skønne dag får foræret, må opdragelse til frihed gå ud på at øge den enkeltes bevidsthed og viden om sig selv og den verden, der omgiver ham. Jo mere omfattende kritisk bevidsthed, jo større evne til at kunne vurdere, desto flere valgmuligheder har den enkelte og dermed større frihed. I modsat fald er man begrænset af regler, andre sætter, af afgørelser andre træffer for én.

At opdrage til frihed vil også indebære, at man er med til at skabe et miljø, hvor den enkelte føler sig tryk. Denne trykthed skabes ikke ved at give los på alle regler, men ved at de enkelte i miljøet har mod til at tage et standpunkt og vil begrunde sin indstilling. Det er nødvendigt, at den enkelte selv har et ståsted for at kunne behandle andre retfærdigt.

Ved et tage et standpunkt og respektere andre vil man kunne komme i samtale – og samtale er fællesskab. Derigennem vinder man tillid og får større muligheder – uden at der kræves overensstemmelse i meninger.

At opdrage til frihed vil også betyde, at man må forlade den marxistiske opfattelse af, at kun praktiske og politiske problemer har interesse, men at det enkelte menneske med dets spørgsmål om livets mening, dets forhold til andre mennesker, dets forhold til ansvar og frihedens problematik kommer i forgrunden.

Denne opfattelse betyder ikke, at teknik skal reduceres. Sålænge mennesker sulter, så længe ikke alle har et sted at bo, lige så længe vil det være urimeligt at fordømme den tekniske udvikling og dens mange goder. Det er for kortsynet.

At opdrage til frihed må være at forøge menneskets muligheder for at vælge, og de er der, når man er vågen, vidende og veloplagt. Jo mere man har sat sig ind i verden omkring sig, jo mere man har øjnene oppe for dens detaljer, jo større valgmulighed har man. Og dermed en bedre sikring af den demokratiske livsform.

At opdrage til frihed hører aldrig op, for frihed skal tilkæmpes af hver ny generation, leves og formes netop af den.

Arne Knudsen.

Uddrag af Viborg Gymnastikhøjskoles årsskrift.

En forskrækkelse og dens forløb

Torsdag den 26. november 1970 fik vi en slem forskrækkelse her på skolen. Lærer Grønbæk blev ramt af en blodprop i hjertet og blev omgående kørt på sygehuset. De kritiske dage blev overvundet, og kræfterne vendte tilbage – så mange, at han fik lov at komme hjem til jul – og blive hjemme.

Der er fortsat bedring, og vi håber og tror, at han snart – efter rekreation – igen vil være iblandt os. Dette år dog med nedsat tempo.

En påmindelse om at tage én dag ad gangen, for *„ingen kender dagen, før sol går ned“*.

FÆLLES-TAK

sendes alle gamle elever og venner, der sendte os julehilsner 1970. Det var som håndslag af gode venner.

Lærerstabten.

Siden sidst

December måned har korte dage, men hvor kan der dog opleves meget i disse.

Her var første halvdel jo præget af Romturen. Den blev lykkelig gennemført med 96 deltagere. Efter deres udsagn blev det en uforglemmelig oplevelse.

Jeg kan kun give et rids af turen, der startede fredag nat eller lørdag morgen kl. 2,30. En helt usandsynlig tid at spise morgenmad på – ikke sket før i vor tid. Rutebil til Kastrup – flyveturen til Rom – mange for første gang i luften – klart vejr over Alperne – Rom – hotelindkvartering – besøge seværdigheder som Peterskirken, katekomberne, Triumfbuen osv. – rundtur i Roms omegn – flyvetur til Danmarks kolde klima. Bustur hjem – og hjemme søndag morgen den 13. december kl. ca. 6,00. Så morgenmad – og så i seng.

En elevomtale vil blive bragt i næste nr.

Juleforberedelserne gik sin gang – sin vante gang. Vi havde for første gang juletræ i hallen. Hallen var delt i to dele med forhænget. En „spisesal“ og en „julestue“. Juletræet fyldte ikke meget, men eleverne og Vestergård havde lavet en hel lille plantage af lærerfamiliernes juletræer og små fyrretræsgrene. Indtrykket blev, at vi fejrede jul i landskabet. Elever underholdt og sang julesalmer – alt gik fint – mon ikke vi havde en god julefest?

Afrejsen hjem fandt sted tirsdag den 22. december, og så stod alt i rengøringens tegn, men igen det underlige – det blev nået – og da pigerne begyndte deres ferie den 23., var der fint overalt på den gamle skole.

Tilbage var kun familien. Vi fejrede en samlet jul – en gave så stor, at den ikke kan takkes nok for. Et minde for livet.

Vi havde besøg af familien hjemmefra – alle andre dage var vi alene i det store hus. Varmen skulle reguleres osv. En lille afbrydelse var der dog i stilheden: Jeg plejer at holde tafri jul, men en forglemmelse gjorde,

at jeg måtte vikariere ved en julefest for Asp KFUM. Nytårsaften fejrede vi – traditionen tro – i Ellens hjem i Hinge. Snart var det hverdag. Pigerne kom mandag aften den 4. januar, og 5. januar kom eleverne.

Julefesten var også afslutning for 7 højskolelever fra august-holdet. Kedeligt for os – de var faldet godt til. Vi ønsker dem lykke fremover og velkommen i flokken af gamle elever.

2 nye elever efterkom decemberbladets opfordring – det glædede os at byde dem velkommen iblandt os. Deres fædre har været elever her på skolen.

Blot kedeligt, at jeg hver gang skal slutte med at påminde jer om højskoleafdelingens elevtilgang, men tak til enhver, der vil hjælpe os.

Hver eneste dag har vi i lang tid måttet sige nej til efterskoleelever – sådan er det at være skolemand.

Så har vi sendt Per på ungdomshøjskole. Han ville gerne på højskole – en kammerat skulle med, og han var ikke gammel nok til højskole – derfor denne skoleform. Vi håber, at han må få en god tid – det samme har vi så ofte ønsket for andres børn – nu var det vor egen.

Tbs.

Svar til Ole Meldgaard

Jeg vil gerne gøre en indsigelse mod påstanden, at Kristeligt Folkeparti skulle have taget patent på kristendommen. Jeg synes, at det er en meget billig forargelse, der kommer til orde i pressen, når dette postulat fremsættes.

Når der siges, at en moral kan efterleves, det kan kristendommen ikke, så mener jeg at måtte henvise til, at alt er relativt. Der er nogle, som i ungdommen mente at kunne efterleve en moral, som de senere i livet kom til kort overfor. Der er mange, der nærmest opfattede det som en stor velsignelse, fordi de prøvede at leve som kristne. Når der

siges, at mennesker ikke bør tro, at de skaber noget værdifuldt ved at forny den danske folkekirke, så er det noget, som mennesker der drives af Guds Ånd formår.

Præster, lærere og lægmænd, der prøver at leve op til den udfordring, som kristendommen er, kommer uvægerligt til kort. Jeg tror, at de vil studse, når der tales om at drives af Guds Ånd. Jeg vil give dig ret i, at det af mange opfattes som sværmeri. Jeg har selv prøvet at bryde sammen overfor det, som jeg opfattede som Guds vilje, og derfor mente at kunne være sejrssikker.

Men jeg har gang på gang erfaret, at Gud må tugte sine børn for at få os til at lytte og bie på *Ham*.

Derfor er det rigtigt, at fanatisme er farlig og let kan komme på afveje

Men hellere komme galt afsted – end aldrig komme afsted.

Det er rigtigt, at nogle opsætter og opfatter visse normer, som vi må efterleve, fordi de selv opfatter det som et samvittigheds-spørgsmål.

Der er sagt, at hvor Guds ord er, der er der frihed. Hellige Guds mænd talte – drevne af Helligånden. Jeg kender ikke bedre holdepunkt end evangeliet.

Når der siges, at Annalise ikke kan have megen sympati for evangeliet, da det keder hende, så er det da kun godt, at hun beskæftiger sig med det endnu. Jeg kan kun opfatte det som en søgen efter sandheden, at hun tvinger sig til at overvære gudstjenesten. Deraf kan man ikke slutte nogen foragt for kristendommen – tværtimod.

Venlig hilsen til Ole Meldgård.

Også til højskoleholdet 1949–50. Det er slemt, at begge „Brevduer“ ikke flyver længere. Skulle vi ikke prøve at starte igen?

Peder Grud, 1949–50.

NB.

Jeg vil gerne opfordre alle fra 1949–50 om at henvende sig til Peder Grud for at starte påny. Hans adresse er: KFUM's sol-daterhjem, 8800 Viborg.

Det tavse flertal

Julenummerets opgave blev et tydeligt bevis på „Det tavse flertal“s eksistens – også når det angår skolens væsentlige spørgsmål.

Der indkom *ét svar*.

Hvad kan man deraf slutte?

At vedkommende punkt blev *énstemmigt vedtaget*? Eller at det ikke er gået op for gamle elever, at vi gerne ville have „medarbejderstaben“ så stor og så levende som muligt.

Det blev et tavst flertal.

Læs nedenstående.

Den tavse Uffe

Af overlærer *Einar Thorn Madsen*

Det tavse flertal er for tiden under debat. Eksisterer det overhovedet som en i opfattelsen af centrale spørgsmål homogen masse, eller er det kun en heterogen samling af individer, som man ikke kan tage hensyn til just på grund af dens uensartethed, som den ikke engang ønsker at give udtryk for, langt mindre gøre gældende ved voldelige midler eller kultisk grise- eller hesteslagtning for åbent tæppe?

Bevæger man sig jævnligt gennem landet fra nord til syd og øst til vest og har den skik at snakke med de mennesker, man møder, kan man næppe være i tvivl om det tavse flertals eksistens – dem, der kun i sjældne tilfælde giver sig til kende ved læserbreve og endnu sjældnere i radio og TV og aldrig ved ovennævnte kultiske handlinger.

Denne udflydende forklaring er nødvendig, da dyrkelsen af i det mindste en af de nævnte idrætter i tiden må anses for at være en forudsætning for, at det enkelte individ kan henregne sig til de betydende i landet – altså dem, der har hævet sig over de tavse, som kun gør brug af deres stemmeseddel.

Almindelig snak mand og mand imellem er ikke længere nok. Der skal skrives, råbes,

kastes med brosten, slagtes. Kunne det såkaldte tavse flertals meninger gøre det, ville vejen, der synes banet mod ritualmord og andet djævelskab allerede have været spærret. De, som tilhører det, har forholdt sig tavse, de har simpelthen ikke kunnet tro, at situationen er så vanvittig, som den er. Snarere end at bebrejde dem deres relative tavshed må man bebrejde dem deres mangel på fantasi.

Urostifterne i samfundet er langt fra så talstærke, men lige så allestedsnærværende som Tordenskjolds soldater. Som disse arbejder de på, at en fæstning – her det etablerede samfund – skal falde. Det tavse flertal ønsker ikke revolution, men evolution. Kunne vi få det tavse flertal til at give afkald på dets tavshed, ville man opdage, at det med hensyn til de vigtigste kulturelle spørgsmål i tiden er forbavsende enigt.

Det er skolens, ungdomsskolens og højskolens opgave at give det tavse flertal evnen til at udtrykke sig, til at kommunikere, at artikulere deres tanker og meninger, men just i denne henseende er noget i udviklingen ligesom gået i hårdknude.

Børneskolen må ifølge den moderne pædagogik ikke *bære* sine elever, den skal give dem tanker og viden, men ikke forlange noget til gengæld. Derved forbliver *de* tavse, som ikke har fået evnen til artikulation så at sige i vuggegave, men som ved øvelse ville kunne erhverve den.

Jeg er ganske klar over, at jeg her rører ved et kardinalpunkt i vor fri- og højskoletradition, som den offentlige skole i rigt mål har øst af, men efter at have set et umiddelbart meget sympatisk hold af højskoleelever sidde og trykke sig genert og ordløse foran Flemming Madsen og hans kamera, er jeg

---

Penge er som gødning, gør ingen nytte, ifald man ikke spreder dem.

Francis Bacon (1561–1626).

blevet sikker på, at der er noget galt på færde i den gældende skolepraksis.

Skolen af i dag må lære de unge at udtrykke sig. Den spage Uffe kan ikke længere klare sig med tavshed, og det er ikke at ønske, at han stillet over for de rapkæftede i landet skal være henvist til at bruge volde-lige midler.

Med hans tavshed bliver de rapkæftede enerådende, for vi lever i en tid, da et menneskes tale betyder mere end hans holdning, vi lever i reklamens tidsalder, da der bevidst føres uoprindelig tale af dem, der beruser sig i ord.

Mod disse må Uffe rustes – ikke med sværd, men med evnen til at føre oprindelig tale.

✧ Højskolepost

Vore møder

26. januar. Vandborg Ths. M.

4. februar. Lomborg/Rom Ths. M.

10. februar. Ørnhøj Ths. M.

Vinterelevfesten den 7. februar

Læs indbydelsen og efterkom den. Vi glæder os til at se rigtig mange.

Adresseforandringer

1970 Frk. Karen-Margrethe Breum, Thisted
Amts sygeplejeskole, 7700 Thisted.

69–70 Frk. Linda Pedersen, Aprilvej 6,
Torsted, 8700 Horsens.

1969 Frk. Selma Fridreiksdottir, Alfholmsvegi
109, Kapavagi, Island.

68–69 Hans Østergaard, Drosselvej 7,
Haderup, 7800 Skive.

67–68 Frk. Gudrun Hansen, Skårup Hushold-
ningsskole, 5881 Skårup, Fyn.

65–66 Knud Storm, Klintevej 13,
4000 Roskilde.

1963 Frk. Grethe Truelsen, „Lindevangen“,
Lindevangsallé 9, 2000 København F.

61–62 Poul Ejnar Garsdal, Bispevej 6,
Stautrup, 8260 Viby J.

1961 Diakonelev frk. Birtha Ringgård, Østerled
C., Kolonien Filadelfia, 4293 Dianalund.

3 mdr.s højskolekursus

begynder 2. april 1971.

Program sendes gerne til alle.

Oplysninger fås ved henvendelse.

Telf. 07 - 89 10 04

Ellen og Ths. Mogensen.

VINTERELEVFEJEST

søndag den 7. februar 1971

PROGRAM:

Kl. 14,15: Håndboldkamp – 1968/69 mod 1970/71.

Kl. 14,45: Kaffebord.

Kl. 15,30: Velkomst ved Ths. M. Derefter foredrag

Kl. 16,30: Gymnastikopvisning.

Kl. 18,00: Middag.

Kl. 19,30: Eleverne underholder.

Kl. 20,30: Kaffe.

Kl. 21,15: Turen til Rom i billeder.

Sangkor og afslutning.

Hjertelig velkommen er alle gamle elever og de, der er interesseret i skolens liv og virke.

Af hensyn til køkkenet må vi bede om indmeldelse senest torsdag den 4. februar 1971.

Prisen for hele festen er 12 kr.

- 60-61 Frede Mathiasen, Skolehjemmet,
5882 Vejstrup.
- 1960 Frk. Lisbeth Andreassen, Fensmarksgade 3¹,
2200 København N.
- 56-57 Kristian Jakobsen, Elkjergård,
Vrå Nybo, 7400 Herning.
- 56-57 Pauli Kiel, Storåvej 68,
7400 Herning.
- 56-57 Ejner Volsgård, Agerfeld Møllegård,
7500 Holstebro.
- 55-56 Børge Andreassen, Lomborg Ungdomsskole,
7620 Lemvig.
- 55-56 Gunnar Andersen, Tanderupgård,
Bejstrup, 9690 Fjerritslev.
- 1954 Fru Karen Lisbeth Lægaard,
Nyhøj 4, Virklund 8600 Silkeborg.

- 52-53 Diakon Karl Werner Dahl,
– Bestyrer Karl Werner Dahl,
De gamle Hjem, 8680 Ry.
- 38-39 Viggo Pedersen, Nr. Nissum Højskole,
7620 Lemvig.
- 1935 Frk. Valborg Jacobsen, Kongevejen 41 A,
7430 Ikast.
Frk. Stinne Sandfær, Sygehuset,
7620 Lemvig.

Udgivet af Nr. Nissum Højskoles Elev- og Venne-
forening. – Redigeret af forstander Ths. Mogensen.

CHRISTENSENS BOKTRYKKERI STRUER 23038